МАЗАКОВИ И ДИМИТРАКОВИ - ДВЕ РОДОЛЮБИВИ ФАМИЛИИ

Коренът на фамилията МАЗАКОВИ води от Македония.Основоположникът е СТОЯН МАЗАКОВ,роден около 1800 година в малкия възрожденски и рударски град Кратово,на 40 км.ю.з. от град Крива Паланка.Към 1829 година Стоян Мазаков се оженил за Стоянка - богата мома от гр.Криворе́чна Паланка/сега гр.Крива Паланка/,при която се установил да живее като домазет/зет/.През 1830 година се ражда синът му Михалко Мазаков.Стоян Мазаков,твърде беден,не можейки да понася опекунството на жена си,извънредно честолюбив,напуснал гр.Криворечна Паланка около 1832 г. и се заселил в гр.Велико Търново,където се оженил повторно за търновка,като от този му брак оставил потомство,от което е СТЕФАН МАЗАКОВ,брат на Михалко Мазаков по баща/- борец за политическа свобода и опълченец,който още преди Освободителната война се учил във Военно училище в Русия,записал се опълченец и участвувал във войната,подробности за биографията му: във вестник "Нарадна младеж" - бр. 254/21.XII.1980 г. под заглавие: "По трудния път към свободна България" и във вестник "Трудово дело" - бр.4/14.I.1983 г. под заглавие"Опълченецът Стефан Мазаков" и предаването по втора програма на Българска телевизия за "Мазаковата къща" на 22.V.1981 г.от 21.05. до 21.30 часа.

Описаните по-долу данни за фамилиите МАЗАКОВИ И ДИМИТРАКОВИ,коренът на които води от гр.Крива Паланка,както споменах по-горе се намира на 13 км. западно от границата на НР България със СФРЮ,на пътя от Кюстендил за Струмица,Куманово,Скопие.Сега наброява 14 000 жители.Основан е от турския държавник Байрам паша през 1633 г. Развил се около построеното от него кале/крепост/ с турски гарнизон,който се обслужвал от занаятчиите и търговците,заселили се от гр.Кратово и околните села. На 3 км. източно от града се намира манастира "Св.Йоаким Осоговски", през Средновековието наричащ се "Сарандопорски" е бил огнище на българска просвета и култура,посетен от българския цар Калоян/спр."Български старини из Македония" от академик Йордан Иванов/стр.146-150; "Житие на св.Якима Осоговски" пак там стр.404 - 418/.

Синът на Стоян Мазаков от първия му брак - МИХАЛКО МАЗАКОВ от град Криворечна Паланка,според отпечатаните"Спомени - материали за историята на град Криворечна Паланка" от Михаил Иванов Македонски,издание на Криворечно-Паланешкото благотворително братство "Осогово",София, 1925 година,отпечатани в печатницата на Армейския военно-издателски фонд е бил възрожденец.Той е бил член на общината в града/ААЗАБ и основател на читалище "Зора",основано през 1868 г. и борец за черковна свобода /стр.30 от "Спомените"/.

Гръцкият владика Паисий в Скопие не е бил допуснат да служи в Криворечно-Паланешката църква "Св.Димитър" от народа.Поради което вла-

диката Паисий отишъл при каймакамина и наклеветил първенците на града,между които и Михалко Мазаков. Веднага същите били арестувани и откарани в конака.Каймакамът запитал първенците защо се бунтуват против царската власт.Тогава,Михалко Мазаков,член на общината,даровит и способен човек със свойственото си хладнокръвие,направил следните възражения на чист турски език:

"Каймакам ефенди,на царското правителство е известно от ред години,какво,че нашият народ се бори с гръцката патриаршия за своите църковни правдини.Всички легални средства се употребиха да стане помирение,обаче,такова като не се постигна,всички наши владици се принудиха да напуснат гръцката патрикана и престанаха да й се подчиняват,за което,освен че бяха аргосани,но заедно с това бидоха изпратени на заточение в Анадола и другаде.Високото правителство в Цариград е-като се увери,че тия владици са жертва на гръцка интрига и благодарение на високия царски сановник - великия везир Фауд паша,който като б беше проникнат от правотата на нашето народно дело,на тръгване за Италия,за да лекува разклатеното си здраве,дето и умря,беше оставил поръчка на заместника си - негово висше превъзходителство сегашния велик везирАли паша,както и на нашия цар и баща негово величество султан Азиса,да не напущат от ръцете си българския въпрос.Защото българите са в правото си и той трябва да бъдеразрешен в тяхна полза, според желанието им,следователно и изпратените на заточение владици да се освободят,нещо което в последствие царското правителство извърши и владиците не само че бяха освободени и се завърнаха в столицата, но при това негово превъзходителство великия везир Али паша чрез такрир/ресмен/официално/ потвърди съществуването на духовния български съвет и сега има преки сношения по всички въпроси,които са във връзка със споровете между двете страни.Ето защо,по-рано цялият народ от града се стече в конака тук и Ви поднесе тържествено признателността и благодарностите за дарените милости на нашия цар и баща.Нека владикатасе откаже от патриканата си да й служи по-нататък като нейн владика и представител,нека подаде декларация в Цариград,че се присъединява присъздаденото положение,ние на драго сърце ще го признаем за наш владика.Обаче, ако не стори това,по никакъв начин нямаме да го допуснем в църквата,която дедите и бащите ни са построили не с патрийши и владишки пари,а с такива от народа"./Стр.35,36 от "Спомени" на Михаил Иванов Македонски/.

Тия обяснения на Мазакова били съкрушителни за гръцкия владика Паисий,на меджлиса направили отлично впечатление,вследствие на което обинарите били освободени,а владиката напуснал Криворечна Палапка, т.е. народът се наложил на гръцкия владика./Стр.37 от "Спомени" на

Михаил Ив.Македонски/.

Като оръдие на гръцкия владика Паисий служил поп Алекси,който по ходатайството на същия бил включен като представител на хюмата в качеството на архиерейски наместник.Хаджи поп Алекси наклеветил първенците на града, а именно: поп Апостол,Йосиф Стаменов и Михалко Мазаков и малкият Михаил Иванов Македонски/бъдещият автор на "Спомени" за гр.Криворечна Паланка/,който бил библиотекар на читалище "Зора", били повикани в общината конака.Каймакаминът им казал:"Вие сте немирници,правили сте събрания и с каква цел?"Тогава Михалко Мазаков с хладнокръвие и такт отговорил на чист турски език:

"Ефендим хазретлери, ние сме послушна рая на царските заповеди, колкото сме кадърни трудим се да ги изпълняваме.По царско благоволение и милост имаме училище за малките деца,в което се преподава и турски език.За възрастни:калфи и чираци,които не знаят да запишат и името си,нито знаят да смятат,отворихме им неделно училище,наречено "карайт хане"/читалище/,в което са събират само в празнични дни,кагато са свободни от работа.С това ние изпълняваме една царска заповед, която ни задължава с нарочни емирнамета/предписания/ самият "маариф умумие наазъри"/министъра на просветата/ и в такъв случай имаме ли грешка,че изпълняваме и се подчиняваме на царските заповеди? Ето,папаз ефенди,даскал ефенди и другите нека кажат ако има нещо"./Стр.40 от "Спомени" на Михаил Ив.Македонски/.След горните обяснения на Мазакова горепосочените първенци били освободени.

Най-после,след упоритите борби на цялия български народ,султанът е бил принуден и издал на 28.II.1870 г. ферман за учредяване на Българска екзархия за всички българи,вкл. и българите от Македония. За български владика в Скопие е бил избран владиката Доротей.По тоя случай се свиква събрание в читалище "Зора",което е взело решение да се изпрати тричленна делегация в Скопие,за да приветствува българския владика.Делегацията се е състояла от следните членове:поп Апостол, Михалко Мазаков и Йосиф Стаменов.Тя скоро заминала и поднесла поздравленията на българския владика Доротей в Скопие.През лятото на 1873 година владиката Доротей бил тържествено посрещнат от населението на град Криворечна Паланка.През целия ден имало веселие.Михалко Мазаков поискал и през нощта да се празнува,като издействувал от каймакамина да се осигури осветление на града за продължаване на веселието през цялата нощ.

В "Спомени" на Михаил Иванов Македонски,стр.17 се говори за посещението на Васил Левски и Тодор Пеев/от гр.Етрополе/ в манастира "Св.Йоаким Осоговски" на 3 км. източно от града Криворечна Паланка. В същия манастир през юли 1870 или 1871 г. в един делничен ден след

На 31 март 1987 г. от 18.40 до 19.00 ч. ИНАЧЕ ПРЕДАВАНЕ НА БЪЛГАРСКА ТЕЛЕВИЗИЯ в РУБРИКАТА „Срещи на времето" ПОД РЪКОВОДСТВОТО НА ПРОФ.Д-Р НИКОЛАЙ ГЕНЧЕВ КОЙТО СЕ ИЗКАЗА ЗА РЕВОЛЮЦИОННА КОМИТ ДВАДЕСЕТИЯ ВЕКОВЕ" КЪДЕТО ГЕ ВАСИЛ ЛЕВСКИ и МИХАЛКО МАЗАКОВ ОТ КА ПАЛАНКА, ОТ ВАСИЛ ЛЕВСКИ и МАНАСТИРА „СВ. ЙОАКИМ ОСОГОВ

след обяд са пристигнали селските кметове на Криворечнопаланешката каза/околия/ и посветените първенци на града и представител на град Скопие.С първенците на града ебил /по сведение на сина на Михалко Мазаков-Георги Мазаков/и Михалко Мазаков.За да се приспи вниманието на турците,първенците на града водели със себе си и децата си,уж че отиват на разходка до манастира.Посветените в бунта,влезли в манастирската църква и се заключили,а децата останали да си играят в манастирския двор.Георги Мазаков,роден през 1864 г.-тогава 6-7 годишен,разказва,че след известно време,излязал баща му Михалко Мазаков заедно с един рус среден ръстчовек.Михалко Мазаков извикал сина си Георги при себе си,тогава русият човек потупал по рамото малкия Георги и го попитал: "Е ,ще станеш ли комита?",на което той отговорил:"Ще стана,ще стана".Когато Георги Мазаков възмъжал,баща му Михалко казал,че русия човек който го потупал по рамото в манастира като бил малък е бил Васил Левски.В последствие Георги Мазаков наистина продължил дялото на баща си и станал член на местния революционен комитет на ВМОРО в град Криворечна Паланка.По повод на едно предателство,за гдето, след събрание на комитета в манастира "Св.Йоаким Осоговски",членовете на комитета се събрали да се почерпят и по време на угощението били извикали:"Горе свинската глава,долу султана! /защото яли свинско месо/.След наклеветяването им Георги Мазаков и другите членове на комитета били затворени в затвора "Куршумли хан" в Скопие.Изработените от него експонати в затвора:дамски кесии от маниста,рамки на портрети,цигарлъци и др. ги подари в музея в Скопие за което бе писано в тогавашните вестници.По сведение на покойния учител по математика в Първа мъжка гимназия в София - Венцеслав Димитров от Паланка,баща му Димитър Давидов Ахчийски - "Псалта" по прякор,Васил Левски се укривал в неговия дом в специално скривалище. Вероятно това е станало преди основаването на революционния комитет в манастира в състава на който е членувал и Димитър Ахчийски.За основаването на рев.комитет в манастира от Васил Левски и Тодор Пеев пише и проф.Унджиев в биографията на Васил Левски.Други данни дава за това събитие и др.Коста Църнушанов в беседата му "Васил Левски и Македония",изнесена от него на 23.II. 1983 г. и в зала "Македония" през януари 1987 г. с нови данни за това събитие.

Забележка:

МИХАЛКО МАЗАКОВ се оженил през 1863 г. за Кята от гр.Криворечна Паланка - правнучка на възрожденеца Йоаким КЪРЧОВСКИ,внучка на ДАВИД ИЕРЕЙ И дъщеря на Хаджи ПЕШО ДАВИДОВ КЪРЧОВСКИ.

ЙОАКИМ КЪРЧОВСКИ/около 1750 - 1820/,възрожденец и книжовник спр."Кратка българска енциклопедия",том 2,стр.558 и "Български старини из Македония" от академик Йордан Иванов,стр.141-146 и 649-654/,

последовател на Софрони Врачански,издал първата българска печатна книга в Будапеща - "Повест ради страшнаго втораго пришествия Христова" написана на "простейши език болгарски" и други книги с религиозно съдържание.Същият е бил дълги години учител в гр.Криворечна Паланка.Той е роден в с.Осломеви,Кичевско ,но прекарал живота си в Паланка.Той е имал трима сина:Давид останал да живее в Паланка, Георги в Кратово и Иван в Самоков.

ДАВИД КЪРЧОВСКИ ЙЕРЕЙ /1772-1844/ - син на Йоаким КЪРЧОВСКИ, построил църквата "Св.Димитър" в град Криворечна Паланка през 1833 година в по-голями размери,отколкото е било разрешено от турската власт,заради което е бил качен на бесило,в последствие,след застъпничеството на народа и на влиятелни турци/които го уважавали/,бил свален от бесилото,след което се разболял ипочинал.И днес,на входа на църквата "Св.Димитър" в града,в дясно от входната врата е поставен стенопис на Давид йерей,държащ църквата в ръка като ктитор/пак там стр.649-654/

ХАДЖИ ПЕШО ДАВИДОВ КЪРЧОВСКИ - син на Давид йерей,борец за църковна свобода и първенец на града.Бил е делегат от Паланешката кааза/околия/ в Цариград във връзка с учредяването на Българска екзархия.По сведение на братовчед ми Стефан Масъров в башиния му дом в Кюстендил е имало снимка на делегатите в Цариград между които е бил и Хаджи Пешо.Синът му хаджи Коце ХАДЖИ ПЕШОВ/Хаджипетров/ е бил градоначалник на Пловдив и като такъв е учствувал в борбата на народа за Съединението на Княжество България с Източна Румелия/Южна България/-1885 г. Внукът на Хаджи Пешо и синът на Хаджи Коце-Димитър Хаджикоцев,като ~~губернатор~~ градоначалник на град Русе,през време на управлението на БЗНС е бил убит през 1923 г.,като виден деец на БЗНС.В негова памет е наименована една голяма улица в София - улица "Димитър Хаджикоцев" започваща от хотел "Хемус" и свършваща до Южния парк.

ГЕОРГИ МИХАЛКОВ МАЗАКОВ/1864-1957/-синът на МИХАЛКО МАЗАКОВ, както споменах по-горе,член на местния революционен комитет на ВМОРО, се оженил за ЙОРДАНКА ДИМИТРАКОВА/1884-1967/ - сестра на революционера АЛЕКСАНДЪР ДИМИТРАКОВ,на загиналата за свободата ЛЮБА ДИМИТРАКОВА и на доцент д-р КОНСТАНТИН ДИМИТРАКОВ.

Коренът на ДИМИТРАКОВИ води от ХРИСТО,който е имал следните деца:ДИМИТЪР/ДИМИТРАК/ ,АРСО/БАБАЧ/,Мария/Карча/ и Александра.Димитрак се оженил за Васа Тасева от Велес,сестра софийския гимназиален учител и първа братовчедка на прославения в Балканската война Христо Тасев генерал Танев.

АЛЕКСАНДЪР ДИМИТРАКОВ/1879-1912/,гимназиален учител по математика,завършил Висшето училище в София/сега СУ "Климент Охридски"/,

бивш учител в мъжката гимназия в Битоля/1902/1903/, в Солунската гимназия /1903-1906/,която завършва в 1898 г.През време на учителстването му в Солунската гимназия е бил член на ЦК на ВМОРО.След предателство,за намерени документи на ЦК в куфара му с двойно дъно, бил осъден на 101 година заточение на остров Родос и Подрум кале. След Хюриета,освободен от заточение,продължил да учителствува в мъжката гимназия в Скопие през 1908/1909г. и поради преследването му от турската власт,избягал в България,където бил учител по математика в Кюстендилската мъжка гимназия през 1909 до 1912 г.,където починал от сърдечен удар придобит от заточението./По сведение на сестра му Йорданка,брат му Константин ина Стан.Топуков,бивш директор ня Македонската народна банка в София,роден в Кратово,написал кратките му биографични данни на гърба на портрета на Александър Димитраков и на жена му Марийка Манева,родом от Кратово/.

В своите "МЕМОАРИ" ДИМИТЪР ВЛАХОВ,македонски революционер,на стр.57 пише следното:

..."Во тоа време/1903 или 1904 до 1906 г./ Централниот комитет го сочинуваа:Петар Попоарсов...; Борис Мончев...; Христо Попокоцев.. АЛЕКСАНДЪР ДИМИТРАКОВ талантлив млад човек,дипломирал в Софийското висше училище,учител по математика в Солунската гимназия и Иван Сапунаров,дипломирал духовната академия в Русия,учител в Солунската мъжка гимназия".

На стр.39 в същите "МЕМОАРИ",когато Димитър Влахов е бил в Берн, Швейцария,пише следното:

"Тука го сретнах и по-доцнешниот револуционер роден в Пещера Петар Раков,който следваше история.Той не беше социалист,но беше прогресивен човек.В 1904-1905 г. Петар Раков дойде като учител в Солунската гимназия и по време на познатите апсения/арестувания/ меѓу учителите,като активен участник в македонското освободително движение беше затворен и заедно с един друг македонски революционер АЛЕКСАНДЪР ДИМИТРАКОВ от Кратово/грешка,той е роден от град Крива - речна Паланка,жена му Марийка Манева е от Кратово/,преподавател по математика в Солунската гимназия бяха изпратени на заточение в крепостта Родос/и Подрум кале/. ~~Тука Раков~~ Тука Раков умре,а Димитраков се върна в Македония". /В Скопие като учител в Скопската мъжка гимназия през 1908/1909 г.,също като член на ЦК на ВМОРО./

През 1912 г. - 7.IV.,вследствие на теглата си на заточение,Александър Димитраков получил сърдечен удар и починал,тържествено погребан от учителите и учениците му,както и от цялото население на град Кюстендил,въпреки поройния дъжд.Поради оскъдните данни за неговата биография и революционна дейност,цитирам надгробното слово пр

изнесено от революционера Ангел Узунов,в което се откроява революционната дейност"образ на Александър Димитраков от общонационално значение:

"Опечалени братя,трябва да знаете,че не само ние тук,които скърбим.Смъртта на АЛЕКСАНДЪР ДИМИТРАКОВ не покри с траур само едно семейство.Цялата робска страна скърби днес заедно с нас.Македония днес загуби един достоен син.Македонската кървава история на революционното освободително дяло днес постави още един черен кръст под името на един симпатичен борец.Александър Димитраков е един от ония борци за свобода,които посветиха дните си и не жалеха нищо,за да се издигне днес мощно и величествено съзнанието на роба.Син на една страна,която се е измъчвала и измъчва от един безправен и кървав режим,отзивчив по душа,не е могъл да не се зарази от революционния дух,който скоро могъщо обгърна цяла Македония.Той рано е станал член на ВМОРО.Трудък труд и преданност,той е работил като легален ред години за извоюване свободата на своето Отечество.Неговата преданност към делото,неговата самоотверженост го издигат до положението да бъде член на ЦК на ВМОРО.И той тих и скромен учител,който преди два дена с усмивка е разправял урока на учениците си,преди няколко години е разтърсвал цяла империя.Но неговата безшумна,легална,просветителска и пълна с важни последствия дейност,не е могла да не бъде забелязана от турците.Той бе заловен от турската власт и изпратен на заточение.Цели две години той стоя далеч от близките си,далеч от поробената татковина,далеч там край азиатските брегове:в крепостите на Подрум кале и Родос.След като го амнистираха,той продължи пак да служи на свободата на Македония.От две години насам,той се оттегли в България,в Кюстендил като учител.Днес,за голяма скръб,той се разделя с нас.В последния ден,той мислеше за поробеното си Отечество и остана верен на ВМОРО.Той не бе честит,както много негови другари по оръжие да падне на бойното поле.Съдбата на тоя син на робска Македония бе предрекла да загине по един неочакван начин,но той изпълни своя дълг към Отечеството.

Потомството когато и да е,ще му даде заслуженото.

Поклон пред неговата светла памет!"

ЛЮБА ДИМИТРАКОВА/1886-1908/.За намерена българска бунтовническа песнопойка в домът й,след предателство в полицията,е била затворена в затвора "Курщумли хан" в Скопие и в резултат на жестоки мъчения в затвора,починала като младо момиче през 1908 г.И днес,на гроба й,намиращ се до южната стена на църквата "Св.Димитър" в град Крива Паланка пише: "ЛЮБА ДИМИТРАКОВА/1886-1908/,мъченическа жертва на жесток турски затвор".

ДОЦЕНТ ДОКТОР КОНСТАНТИН ДИМИТРАКОВ/1890-1971/,роден в град Крива Паланка,завършил с отличие Солунската мъжка гимназия и за отличен успех е бил изпратен във Франция:Монпелие и Париж,където завършва медицина. През време на войната 1915-1918 г.,като студент-медик служил в X местна военна болница с началник известния тогава столичен лекар д-р Стефан Сарафов.Специализирал сърдечни болести и помагал на хиляди болни от сърце.Бил е изтъкнат диагностик, и прочут кардиолог и научен работник. Написал много научни трудове по медицина,по специално по сърдечни болести.Има отпечатани научни трудове по кардиология на български и френски езици.Той е лауреат на Парижкия медицински факултет.През врема на Отечествената война 1944/1945 г. е бил санитарен полковник -Началник на Армейска болница от около 1000 легла към I Българска армия.Награден с български и съветски ордени и медали.

АСЕН МИХАЛКОВ МАЗАКОВ/1878-1929/- втори син на МИХАЛКО МАЗАКОВ. Роден в град Криворечна Паланка.Останал сирак без майка и баща.Завършил педагогическото училище в Кюстендил,като е живял и издържан от сестрата на майка му Ката - леля му Евгеница Хаджипешова Кърчовска по мъж Масърова.Като учител в град Дупница/сега гр.Станке Димитров/ се оженил за дъщерята на видния съратник на Гоце Делчев - пунктавия началник на ВМОРО в град Дупница -НИКОЛА МАЛЕШЕВСКИ.За дъщерята на Никола Малешевски и бъдаща съпруга на Асен Мазаков,Мерсия Макдерморт в книгата си "Свобода или смърт"-Биографията на Гоце Делчев пише следното: на стр.157."Макар че носел на раменете се диспропорционално голяма част от работата на организацията,Гоце,все пак намирал време за проблемите на отделните хора.Една от многото ,които той взел под крилото си,била младата дъщеря на Никола Малешевски Анна или Аника,както Гоце я е наричал,която е искала да се запише в девическата гимназия в Солун.Гоце се заел да уреди въпроса и Аника се споменава в много негови писма.Тя наистина влязла в гимназията,а по-късно станала учителка в Кукуш".
В Кукуш е живяла в къщата на Никола Делчев- баща на Гоце.Там станала революционерка,запознала се с войводата Кръстю Асенов/братовия син на войводата Хаджи Димитър Асенов/ и станала негова годеница.Извезала знамето на четата му.Подробности са написани в "Литургия за Великден" и във филма "Мяра според мяра",където главната героиня е учителката Ана Малешевска.След учителстването си в Кукуш,тя се завърнала при баща си в Дупница,където се запознала и омъжила за учителя-чичо ми Асен Мазаков.От този брак имат две дъщери:Ката и Лена /скоро починала/.Първата е кръстена на името на баба си Ката-жената на Михалко Мазаков,а втората е кръстена на името на жената на Никола Малешевски-баба й по майка Лена Малешевска.

ПЕТЪР МИХАЛКОВ МАЗАКОВ/1885-1947/ - трети син на МИХАЛКО МАЗАКОВ. Роден в гр.Криворечна Паланка.Останал сирак без майка и баща.Издържал го най-голямия му брат Георги МАЗАКОВ.Започнал да учи във френския търговски лицей в Солун,след което не зная по какви причини,продължава ученето си в София,във втора мъжка гимназия,която завършва.След това,брат му Георги Мазаков го изпраща в Белгия,където следва и завършва Финанси и търговия /в Брюксел/.Връща се в България и след участието му в Балканската война ,бива назаначен в Софийската митница като чиновник.По искане на търговците братя Шафкулови,които доставяли кожи на армията,му предложили ако иска да отиде в Мадагаскар,Африка,да им доставя кожи от добитъка там,от който се произвеждали добро качество кожи.Чичо ми Петър като млад човек се съгласява и заминава за Мадагаскар.Изпраща кожи на фирмата "Братя Шафкулови" чрез Солунското пристанище,а в същото време търгува и с други фирми в Европа.Замогва се,но поради вълнуващата стопанска криза през 1929-1931 г. ,преустановява търговията с кожи и си закупва имоти.Поискал от брат си Георги да изучи едно от децата му в България.Георги Мазаков изпраща сина си Трайчо в София,който издържан от чичо си Петър,завършна втора мъжка гимназия в София,следва право една година и завършва Военното училище и Военната академия "Г.С.Раковски" в София.Заболявайки от носталгия/тъга по родния край/,през 1939 г. идва в Европа.След лекуване от заболял черен дроб,се лекува във Виши -Франция.Завръща се през 1940 г. в родния си град Крива Паланка и поради Втората световна война остава да живее в родния си град до 1947 г.Завръща се в Мадагаскар и на 13 октомври 1948г умира в Тюлеар,Мадагаскар.

На Георги МАЗАКОВ и на Йорданка Димитракова Мазакова се раждат следните деца:Ката Димитрова-Мазакова/1905-1981/ ,оженила се в София, Михаил Мазаков/1912-1973/ живущ в Крива Паланка и починал там,Трайчо Мазаков,роден през 1917 г. живущ в София със съпруга Олга и син Веселин,Васка Тамбуркова-Мазакова родена и живуща в гр.Крива Паланка род. през 1918 г. и Димитър Мазаков род.в 1920 г. живущ в Крива Паланка.

Революционерът Александър Димитраков е имал син инж.Александър Димитраков /1912-1983/ ,~~роден~~ роден в Кюстендил след смъртта на баща си,завършил финанси и инженерство в Загреб,живеел в Кратово придядо си Константин Манев в Кратово.Починал през 1983 г. вСкопие.

Доцент Константин Димитраков имаше двама синове:Александър Димитраков/1930-1979/ инженер починал, иинж.Георги Димитраков,роден в София през 1932 г.

10.VI.1987 г.
София

Далаведенията :Трайчо Георгиев МАЗАКОВ
По майка ДИМИТРАКОВ